

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 12.5.2006
KOM(2006) 206 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-
PARLAMENTET**

Kommentarer til artiklerne i forslag til Rådets forordning om kompetence, gældende lov, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og om samarbejde vedrørende underholdspligt

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

Kommentarer til artiklerne i forslag til Rådets forordning om kompetence, gældende lov, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og om samarbejde vedrørende underholdspligt

Nedenstående kommentarer vedrører artiklerne i forslag til Rådets forordning vedtaget af Kommissionen den 15. december 2005 (KOM (2005) 649 endelig).

Kapitel I

Anvendelsesområde, mål og definitioner

Artikel 1. Forordningen finder anvendelse på al underholdspligt som følge af familierelationer (artikel 1). I stedet for at opremse alle de relationer, der er omfattet, har man foretrukket at henvise til underholdspligt som følge af familierelationer generelt uden at anlægge en mere eller mindre restriktiv opfattelse af familien.

I stk. 2 afgrænses forordningens geografiske anvendelsesområde.

Artikel 2. Definitionerne findes i de fleste tilfælde i andre instrumenter (f.eks. officielt bekræftede dokumenter i artikel 4, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav¹).

Kapitel II

Kompetence

Dette kapitel indeholder nogle ændringer til Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område².

Artikel 3. Den generelle kompetenceregulering finder anvendelse, uanset hvor sagsøgte har sin sædvanlige bopæl. Det er den samme løsning som i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar³.

Denne artikel indeholder i øvrigt en vigtig præcision i litra d). For at undgå uoverensstemmelser vedrørende fortolkningen af udtrykket: ”sag om en persons retlige status” anføres det, at en ret, der har kompetence til at påkende en sag vedrørende forældreansvar efter forordning 2201/2003, også er kompetent med hensyn til underholdspligt, når anmodningen om underhold er accessorisk i forhold til sagen om forældreansvar. Det gør det lettere at samle tvister.

---

¹ EUT L 143 af 30.4.2004, s. 15-39.

² EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1-23.

³ EUT L 338 af 23.12.2003, s. 1-29.

Endelig er begrebet bopæl opgivet i forordningen, og der henvises kun til sædvanlig bopæl. Dette begreb er i højere grad tilpasset de instrumenter, der finder anvendelse i familieretten.

Artikel 4. Denne artikel er baseret på artikel 23 i forordning 44/2001, men har to vigtige ændringer vedrørende overførsel af kompetence. For det første er de formelle krav blevet strengere, idet kun skriftlige aftaler accepteres (stk. 2).

Endvidere er anvendelsesområdet for værnetingsklausuler meget begrænset, da det er forbudt at anvende sådanne i tvister om underholdspligt vedrørende mindreårige (stk. 4). Det er faktisk ønskeligt på dette område at sikre en mere effektiv beskyttelse af ”den svage part”.

Artikel 5. Denne artikel er baseret på artikel 24 i forordning 44/2001.

Artikel 6. I stedet for at henvise til nationale retter opstiller denne bestemmelse to kriterier for subsidiær tilknytning, når ingen ret i nogen medlemsstat er kompetent i medfør af ovenstående artikler, nemlig den bidragsberettigedes og den bidragspligtiges fælles nationalitet og ægtefællers seneste sædvanlige bopæl, hvis denne bopæl stadig eksisterede mindre end et år før sagsanlægget.

Den retlige forudsigelighed styrkes og alle de situationer, hvor der med rette kan etableres en forbindelse med Den Europæiske Union er dækket. Denne bestemmelse gælder ikke i de situationer, hvor begge parter – bidragspligtige og bidragsberettigede – ikke har bopæl i Den Europæiske Union, ikke har indgået en værnetingsaftale eller ikke frivilligt har givet møde ved en ret i en medlemsstat.

Artikel 7, 8, 9 og 10. Bestemmelser om litispændens og indbyrdes sammenhængende krav, sagsanlæg og foreløbige retsmidler er i det væsentligste baseret på artikel 27, 28, 30 og 31 i forordning 44/2001.

Artikel 11. Denne bestemmelse er delvis inspireret af artikel 17 i forordning 2201/2003, men den tager højde for det faktum, at der ikke længere kan henvises til nationale retsregler, og at en national domstols internationale kompetence kun kan baseres på forordningen.

Kapitel III

Gældende lov

Artikel 12. Formålet med dette kapitel er at harmonisere lovvalgsreglerne vedrørende underholdspligt og ikke at fastsætte, hvilken lov der skal anvendes til at fastslå de familierelationer, der ligger til grund for underholdspligten. De betingelser, der giver anledning til en underholdspligt, er ikke dækket. Den således valgte lov gør det muligt at fastslå, om en søn har en underholdspligt over for sin far, men den giver ikke mulighed for at bestemme slægtskabsforholdet.

Artikel 13. Den nationale lov i det land, hvor den bidragsberettigede har sin sædvanlige bopæl, har forrang (stk. 1), som det er tilfældet i Haagerkonventionen af 2. oktober 1973 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt (herefter kaldet ”konventionen”).

I anden række kommer loven i domsstaten (stk. 2) i følgende to situationer. Det første tilfælde er den situation, hvor loven i det land, hvor den bidragsberettigede har sin sædvanlige bopæl, ikke giver denne mulighed for at modtage underhold. Loven i domsstaten træder her i kraft for at beskytte den bidragsberettigede (stk. 2, litra a).

Den anden situation (stk. 2, litra b) dækker de tilfælde, hvor den bidragsberettigede ville kunne modtage underhold i medfør af loven i det land, hvor han har sin sædvanlige bopæl, men hvor han foretrækker at lade loven i domsstaten finde anvendelse. Denne mulighed foreligger imidlertid udelukkende, hvis loven i domsstaten er sammenfaldende med loven i det land, hvor den bidragspligtige har sin sædvanlige bopæl. Der sker således ingen forskelsbehandling af parterne: den bidragsberettigede anlægger sag i det land, hvor den bidragspligtige har sin sædvanlige bopæl, og anmoder om, at loven i dette land finder anvendelse. Man kan f.eks. forestille sig, at den bidragsberettigede af sprog- eller omkostningshensyn vil foretrække, at den domstol, der behandler sagen, anvender den nationale lov.

I stedet for at foreskrive en automatisk anvendelse ”i alle led” af loven om parternes fælles nationalitet, hvis de andre love ikke kan finde anvendelse, giver stk. 3, kun mulighed for at fravige grundreglerne, hvis følgende to betingelser er opfyldt samtidig: på den ene side skal det forholde sig sådan, at den bidragsberettigede i medfør af de love, der er udpeget i stk. 1 og 2, ikke har mulighed for at opnå underholdsbidrag fra den bidragspligtige, og på den anden side at der findes et andet land, som underholdspligten er tæt knyttet til. Der kan f.eks. - men ikke udelukkende - være tale om det land, der repræsenterer parternes fælles nationalitet.

Artikel 14. Uanset underholdspligtens art kan parterne ved sagsanlægget vælge loven i domsstaten med henblik på en procedure, forudsat at dette valg er udtrykkeligt og helt utvetydigt. Der er således ikke tale om på forhånd at foretage lovvalg for kommende tvister, men at blive enige om, at den pågældende domstol anvender sin egen lov.

Derimod gælder der strengere grundlæggende og formelle krav for bidragsberettigedes og bidragspligtiges mulighed for på forhånd at aftale gældende lov. Sådanne aftaler indgået forud for en tvist er forbudt, når der er tale om underholdspligt for børn og sårbare voksne. Endvidere kan parterne kun aftale at udpege visse love, der er knyttet til deres situation. Endelig kan kun skriftlige aftaler accepteres.

Artikel 15. Denne bestemmelse regulerer beskyttelse af den bidragspligtige mod anvendelse af den valgte lov i det tilfælde, hvor den familierelation, der ligger til grund for opnåelsen af underholdsbidrag, ikke utvetydigt kan betragtes som privilegeret. Det kunne f.eks. være tilfældet for relationer mellem beslægtede i sidelinje eller besvoglede, eller underholdspligt for beslægtede i nedstigende linje over for deres beslægtede i opstigende linje. Som det er tilfældet i artikel 7 i konventionen, har den bidragspligtige mulighed for at bestride den bidragsberettigedes krav med henvisning til gældende ret i det land, hvor de begge har statsborgerskab, eller hvis de ikke har samme nationalitet, loven i det land, hvor han har sin sædvanlige bopæl.

Underholdspligt mellem ægtefæller og tidligere ægtefæller giver virkelig anledning til vanskeligheder i de medlemsstater, der vil undgå, at der efter parrets separation kunstigt opretholdes en pligt til hjælp. Stk. 2 beskytter den bidragspligtige, idet denne får mulighed for at bestride underholdspligten med henvisning til gældende ret i det land, hvortil ægteskabet er tættest knyttet, dvs. det land hvor ægtefællerne havde deres hovedinteresser, da de var sammen.

Artikel 16. Artiklen er baseret på artikel 9 i konventionen, men præciserer imidlertid, at denne bestemmelse udelukkende vedrører en offentlig myndigheds ret til at kræve tilbagebetaling, dvs. dens handleevne. Den egentlige tilbagebetaling reguleres af den valgte lov ifølge forordningens øvrige lovvalgsregler (jf. artikel 17, stk. 1, litra e).

Artikel 17. Den ikke udtømmende definition i stk. 1 af anvendelsesområdet for den lov, der gælder for en underholdspligt, er baseret på definitionen i konventionen. Den nævner eksplicit forældelse for at undgå visse problemer på tidspunktet for fuldbyrdelse af afgørelser.

Stk. 2 fastslår en materiel retsregel, der findes i artikel 11 i konventionen, og som pålægger de kompetente myndigheder i medlemsstaterne at fastsætte underholdsbidraget under hensyntagen til den bidragspligtiges midler og den bidragsberettigedes behov, uanset bestemmelserne i den lov der er fastsat af lovvalgsreglen.

Artikel 18. Princippet om lovvalgsreglers universalitet fastslås.

Artikel 19. Henvisning er forbudt (stk. 1), med mindre den valgte lov er loven i et tredjeland, hvis internationale privatretlige bestemmelser ville udpege loven i et andet land (stk. 2), hvis de fandt anvendelse. Det er ikke hensigtsmæssigt i en tvist om underhold ved en domstol i en medlemsstat at anvende et tredjelands lov, der i en lignende situation ikke ville finde anvendelse. For at forenkle teknikken ved denne ”delvise henvisning” finder loven i domsstaten direkte anvendelse.

Artikel 20. Undtagelsen begrundet i grundlæggende retsprincipper anvendes for at afvise den valgte lov, men det foreslås ikke at anvende denne undtagelse i forhold til medlemsstaternes love. De mekanismer, der beskytter bidragspligtige mod visse bidragsberettigedes krav (jf. artikel 15), forekommer at være tilstrækkelige til at modvirke de ”uønskede” følger af love i visse medlemsstater, når de anvendes i andre medlemsstater.

Artikel 21. For stater med mere end et retssystem anvendes her den løsning, der er anvendt i artikel 19, stk. 1, i Rom-konventionen af 19. juni 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser⁴.

Kapitel IV

Fælles procedureregler

Dette kapitel omhandler de fælles procedureregler, der sikrer streng overholdelse af det kontradiktoriske princip. Disse regler er en nødvendig forudsætning for ophævelse af *exequaturproceduren* og vil finde anvendelse på enhver procedure vedrørende underholdspligt uanset art, således at enhver afgørelse afsagt i en medlemsstat automatisk kan anerkendes.

Artikel 22. Forkyndelse af det indledende processkrift harmoniseres med udgangspunkt i artikel 13 i forordning 805/2004, der giver mulighed for at få bevis for sagsøgtets modtagelse af det pågældende dokument (stk. 1). Mindst en af forkyndelsesmåderne skal være foreskrevet i medlemsstaternes interne retsregler, og medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke fremgangsmåder de anvender (stk. 3).

Stk. 2 vedrører retten til forsvar og fastsætter en minimumsfrist, der gælder for enhver sagsøgt regnet fra datoen for modtagelse af det indledende processkrift.

Artikel 23. Den harmonisering, der følger af artikel 22, gør det lettere for dommeren at prøve sagens antagelse til påkendelse. Muligheden for at udsætte sagen som foreskrevet i forordning

---

⁴ EFT C 27 af 26.1.1998, s. 34-53.

2201/2003 (artikel 18, stk. 1) vil således kun forekomme yderst sjældent, hvis en sagsøgt, der ikke giver møde, har bopæl i en medlemsstat, da denne sagsøgte pr. definition vil have haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i overensstemmelse med de harmoniserede bestemmelser i artikel 22. Dommerens opgave er således begrænset, når en sagsøgt, der ikke giver møde, har bopæl i en medlemsstat, idet han så blot skal sikre sig, at forkyndelsen er sket i overensstemmelse med de harmoniserede regler.

Hvis en sagsøgt, der ikke giver møde, derimod har bopæl i et tredjeland (stk. 2 og 3), anvendes bestemmelserne i artikel 18, stk. 1 og 3, i forordning 2201/2003.

Artikel 24. Det kan ske, at reglerne i artikel 22 er virkningsløse, enten fordi de ikke har ført til det forventede resultat (sagsøgte kan ikke findes), eller fordi de ikke kan finde anvendelse (sagsøgte i et tredjeland), eller på grund af force majeure. I de tilfælde kan der træffes en afgørelse, men sagsøgte har derefter ret til i en hvilken som helst medlemsstat at anmode om en fornyet prøvelse af afgørelsen.

Når sagsøgte har fået kendskab til afgørelsen, og når han har haft mulighed for at reagere, har han en vis frist til at anmode om fornyet prøvelse af afgørelsen. En anmodning om fornyet prøvelse udsætter alle fuldbyrdelsesforanstaltninger (jf. artikel 33, litra b).

Kapitel V

Eksigibilitet

Artikel 25. Der gælder ingen mellemliggende procedurer for underholdsbidrag. I betragtning af de proceduremæssige garantier i de tidligere led i alle medlemsstater før der træffes afgørelse, er det ikke længere nødvendigt med nogen efterfølgende kontrol, når afgørelsen anvendes i det europæiske retlige område.

Artikel 26. Det forhold, at en retsafgørelse er eksigibel som følge af loven, uanset en eventuel appel – hvilket allerede ofte gælder ifølge medlemsstaternes interne retsregler – bliver alment gældende. Det vil give mulighed for at indlede fuldbyrdelsesprocedurer, før afgørelsen er endelig. Fællesskabslovgiveren har allerede truffet en lignende foranstaltning, hvad angår samværsret (jf. artikel 41, stk. 1, andet afsnit, i forordning 2201/2003).

Kapitel VI

Fuldbyrdelse

Artikel 27. Dette kapitel fraviger princippet om, at proceduren for fuldbyrdelse af afgørelser reguleres af gældende ret i fuldbyrdelsesmedlemsstaten. Det vedrører fuldbyrdelsesforanstaltninger, der finder anvendelse i grænseoverskridende situationer; der er tale om fuldbyrdelse i en medlemsstat af en afgørelse truffet i en anden medlemsstat.

Artikel 28. Den part, der anmoder om fuldbyrdelse, dispenseres fra at fremlægge en fuldstændig oversættelse af afgørelsen. Oversættelse erstattes af en udskrift af afgørelsen ifølge en standardformular, der findes på alle EU's officielle sprog.

Artikel 29, 30 og 31. De formaliteter, der kræves i fuldbyrdelsesstaten, forenkles, idet de eksisterende regler (artikel 50, 51 og 56 i forordning 44/2001) finder anvendelse i selve fuldbyrdelsesfasen og ikke på tidspunktet for erklæringen om fuldbyrdelse, der ophæves ved artikel 25.

Artikel 32. Forbuddet mod prøvelse med hensyn til sagens realitet i fuldbyrdelsesmedlemsstaten er allerede fastslået (f.eks. artikel 45, stk. 2, i forordning 44/2001). Det præciseres imidlertid i stk. 2, at det ikke forhindrer fuldbyrdelsesmyndighederne i at begrænse fuldbyrdelsen til den del af debtors aktiver, der kan gøres til genstand for udlæg, uden at det berører selve fordringens beløb.

Artikel 33. Selv om en fuldbyrdelsesmyndighed ikke foretager en materiel ændring af en afgørelse, vil en udsættelse af fuldbyrdelsen af den oprindelige afgørelse forhindre udbetaling af underhold og gøre afgørelsen virkningsløs. Det er derfor nødvendigt at begrænse fuldbyrdelsesmyndighedens forrettigheder og på udtømmende vis angive, hvornår fuldbyrdelse af en afgørelse kan afvises eller udsættes for at beskytte den bidragspligtige, hvis situation har ændret sig, eller som har anmodet om en ny prøvelse af den oprindelige afgørelse.

Artikel 34. Der træffes beslutning om en fast månedlig overførsel. Nogle medlemsstater har allerede bestemmelser med lignende virkning (indefrysning af bankindeståender, udlæg i løn), men denne bestemmelse er vigtig i to henseender: den giver sikkerhed for, at denne type fuldbyrdelsesforanstaltninger findes i hele Den Europæiske Union; og den giver en bidragsberettiget mulighed for i domsstaten at få en afgørelse, der kan fuldbyrdes i en hvilken som helst medlemsstat.

Den bidragsberettigede vil således få adgang til en domstol i geografisk nærhed: hvis han henvender sig til domstolen på hans sædvanlige bopæl, kan han ved denne domstol anmode om, at der træffes beslutning om en fast månedlig overførsel, der efterfølgende kan gøres gældende i en anden medlemsstat.

Domsstaten kan således udstede et dokument om umiddelbar fuldbyrdelse, selv om fuldbyrdelsen konkret sker i en anden medlemsstat.

Der kan kun træffes beslutning om en fast månedlig overførsel, hvis retsafgørelsen er blevet forkyndt for den bidragspligtige på en af de måder, der er nævnt i artikel 22 (stk. 2). Det forudsætter endvidere, at man kender den bidragspligtiges arbejdsgiver og/eller bankkonto, som dokumentet er direkte rettet til (stk. 4 og 5).

Den bidragspligtige vil ikke altid være inaktiv; han kan bede domsstaten om en ny prøvelse af afgørelsen, når han første gang får kendskab til den, eller modsætte sig overførslerne og anmode om en udsættelse af fuldbyrdelsesforanstaltningen på de betingelser, der er nævnt i artikel 33. Af informationshensyn forkyndes beslutningen om en fast månedlig overførsel for den bidragspligtige sammen med afgørelsen fra domsstaten og en informationsnote (stk. 4, litra b).

Artikel 35. Der kan opnås en midlertidig indefrysning af bankindeståender for at sikre, at fuldbyrdelsesforanstaltningerne bliver effektive. Denne hurtige procedure – uden den bidragspligtiges deltagelse i første omgang – giver den domstol, der har behandlet sagen, mulighed for at forhindre, at der skjules ressourcer. Der er tale om en midlertidig sikkerhedsforanstaltning, der kan ophæves når som helst, enten på den bidragspligtiges anmodning (stk. 5) eller automatisk, når der træffes afgørelse om sagens realitet (stk. 6).

Artikel 36. Underholdsbidrags prioritet gør det muligt i Den Europæiske Union at sikre, at underhold, der dækker grundlæggende behov, altid vil blive betalt før anden gæld, som den bidragspligtige måtte have.

Kapitel VII

Officielt bekræftede dokumenter og aftaler

Artikel 37 og 38. Officielt bekræftede dokumenter og aftaler mellem parterne skal alt andet lige, når de er eksigible i en medlemsstat, omfattes af de samme retsregler som retsafgørelser, som det allerede er tilfældet på andre områder (f.eks. artikel 46 i forordning 2201/2003). De har samme retskraft i medlemsstaterne som i domsstaten uden nogen formaliteter, og uden at det er muligt at modsætte sig anerkendelse. De kan endvidere gøres til genstand for de samme gennemførelsesforanstaltninger som retsafgørelser.

Kapitel VIII

Samarbejde

Artikel 39 og 40. Dette kapitel er delvis baseret på forordning 2001/2003 (artikel 53-58). Udpegning af centrale myndigheder og fastsættelse af deres generelle opgaver er underlagt lignende regler.

Artikel 41 og 42. De centrale myndigheders særlige opgaver og deres arbejdsmetoder tilpasses de særlige forhold omkring inddrivelse af underholdsbidrag. Således har bidragsberettigede mulighed for at lade sig repræsentere af en central myndighed i en sag med henblik på at opnå en afgørelse og en effektiv inddrivelse af de skyldige beløb (artikel 41, stk. 2). Denne bistand er gratis, når den bidragsberettigede på det nationale plan opfylder betingelserne for at modtage retshjælp (artikel 42, stk. 4).

For at gøre det nemmere for de bidragsberettigede kan de henvende sig til retten på det sted, hvor de har deres sædvanlige bopæl, der vil bistå dem med opfølgning af deres anmodning om samarbejde (artikel 42, stk. 1).

Artikel 43. De centrale myndigheder afholder møder inden for rammerne af det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område.

Artikel 44. Det er ofte meget vanskeligt at finde den bidragspligtige. Det er nødvendigt at lokalisere den bidragspligtige for at træffe en kontradiktorisk afgørelse og for at vurdere dennes formueforhold. Medlemsstaterne skal udveksle oplysninger for at nå disse mål.

Denne positive forpligtelse består i at stille alle eksisterende midler til rådighed for inddrivelse af underholdsbidrag. Det er på den måde, stk. 2 skal forstås: medlemsstaterne skal ikke oprette registre, men stille allerede eksisterende til rådighed. Der er i øvrigt et klart forbud mod at oprette nye registre, jf. stk. 3. Listen i stk. 2 er en ikke-udtømmende minimumsliste; der kan tilføjes andre myndigheder og andre oplysninger.

Artikel 45. Adgangen til oplysninger organiseres via de centrale myndigheder. Den bidragsberettigede tager initiativet ved at henvende sig til "sin" anmodende myndighed via retten på det sted, hvor han har sin sædvanlige bopæl. Det er imidlertid udelukkende retten, der har ansvaret for anmodningen, og som modtager oplysningerne; den bidragsberettigede har ikke adgang til den bidragspligtiges personlige oplysninger, der udelukkende fremsendes til de myndigheder, der har særlige beføjelser i den henseende.

Kun selve lokaliseringen af den bidragspligtige kan når som helst gøres til genstand for en udveksling af oplysninger. De øvrige oplysninger – vedrørende formueforhold – kan først på et senere tidspunkt indsamles, når en afgørelse, et officielt dokument eller en aftale mellem parterne har gjort det muligt at fastslå, at der foreligger bidragspligt (stk. 3).

Artikel 46. Oplysningerne fremsendes til den ret, der har indgivet den oprindelige anmodning. Den centrale myndighed er ekspeditionskontor og kan ikke selv anvende oplysningerne; den tilintetgør oplysningerne, så snart de er fremsendt til retten (stk. 1).

Kun den ret, der modtager oplysningerne, kan bruge dem til at lette inddrivelsen af underholdsbidrag (stk. 2). Al anden brug af oplysningerne er forbudt. Retten kan imidlertid fremsende oplysningerne til myndighederne, der handler på grundlag af de fremsendte oplysninger, uden på noget tidspunkt at stille dem til rådighed for den bidragsberettigede.

Kun retten kan beholde oplysningerne med henblik på at lette inddrivelsen af underholdsbidrag, dog højst et år (stk. 3).

Artikel 47. Den bidragspligtige har ret til at blive underrettet om, at der er fremsendt oplysninger om ham, og om på hvilken måde disse oplysninger bruges. Denne pligt til at oplyse, der tilfalder den anmodede myndighed, må imidlertid ikke have skadelige følger for en faktisk inddrivelse af underholdsbidraget. Underretning af den bidragspligtige kan således udskydes på begæring af den anmodende myndighed, der ønsker at kunne bruge de oplysninger, den har modtaget, uden at risikere at den bidragspligtige forhindrer gennemførelsen af de påtænke foranstaltninger.

Kapitel IX

Afsluttende almindelige bestemmelser

Artikel 48. Forordningen, der er et autonomt fællesskabsinstrument vedrørende underholdspligt, erstatter forordning 44/2001 og 805/2004, der ikke længere finder anvendelse på dette område (stk. 1).

I betragtning af harmoniseringen af reglerne om forkyndelse (artikel 22), er det ikke længere nødvendigt at anvende artikel 19 i Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager⁵ (stk. 2).

Derimod er de øvrige bestemmelser i forordning (EF) nr. 1348/2000 og bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område ikke berørt af denne forordning⁶ (stk. 3).

Artikel 49. Den nye forordning har forrang frem for de øvrige instrumenter på området i forbindelserne mellem medlemsstaterne. Den erstatter ikke fuldstændigt de gældende konventioner, da dens anvendelsesområde og indhold ikke er helt identisk, men den har forrang frem for dem og supplerer dem i givet fald, bl.a. hvad angår samarbejde.

---

⁵ EFT L 160 af 30.6.2000, s. 37.

⁶ EFT L 174 af 27.6.2001, s. 1.

Artikel 50 og 51. Disse bestemmelser vedrører ændringen af bilag og komitologi.

Artikel 52. Forordningen finder anvendelse på retssager, der anlægges efter forordningens ikrafttrædelse (stk. 1), men nogle af bestemmelserne kan iværksættes før denne dato (stk. 2). Det gælder lovvalgsregler, som parterne i en verserende sag efter fælles overenskomst kan beslutte at anvende. På samme måde kan gennemførelsesforanstaltningerne angå alle afgørelser og officielle dokumenter, der i forhold til eksisterende instrumenter er underlagt *exequaturproceduren* eller allerede fritaget for denne formalitet. Endelig vil bestemmelserne vedrørende samarbejde med den betydelige adgang til oplysninger finde anvendelse på verserende sager.

Artikel 53. Denne artikel fastsætter datoen for forordningens ikrafttrædelse og datoen for dens anvendelse.